

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GIBRAN, KAHLIL

Aripi frânte / Kahlil Gibran ; trad. din lb. engleză: Ana Precup.

București: Herald, 2020

ISBN 978-973-111-812-3

I. Precup, Ana (trad.)

821.411.21

Kahlil Gibran

A Tear and A Smile (1914)

The Earth Gods (1931)

The Wanderer (1932)

Satan (1922)

The Broken Wings (1912)

KAHLIL GIBRAN

ARIPI FRÂNTE

O LACRIMĂ ȘI UN ZÂMBET

•
ZEII PĂMÂNTULUI

•
RĂTĂCITORUL

•
SATAN

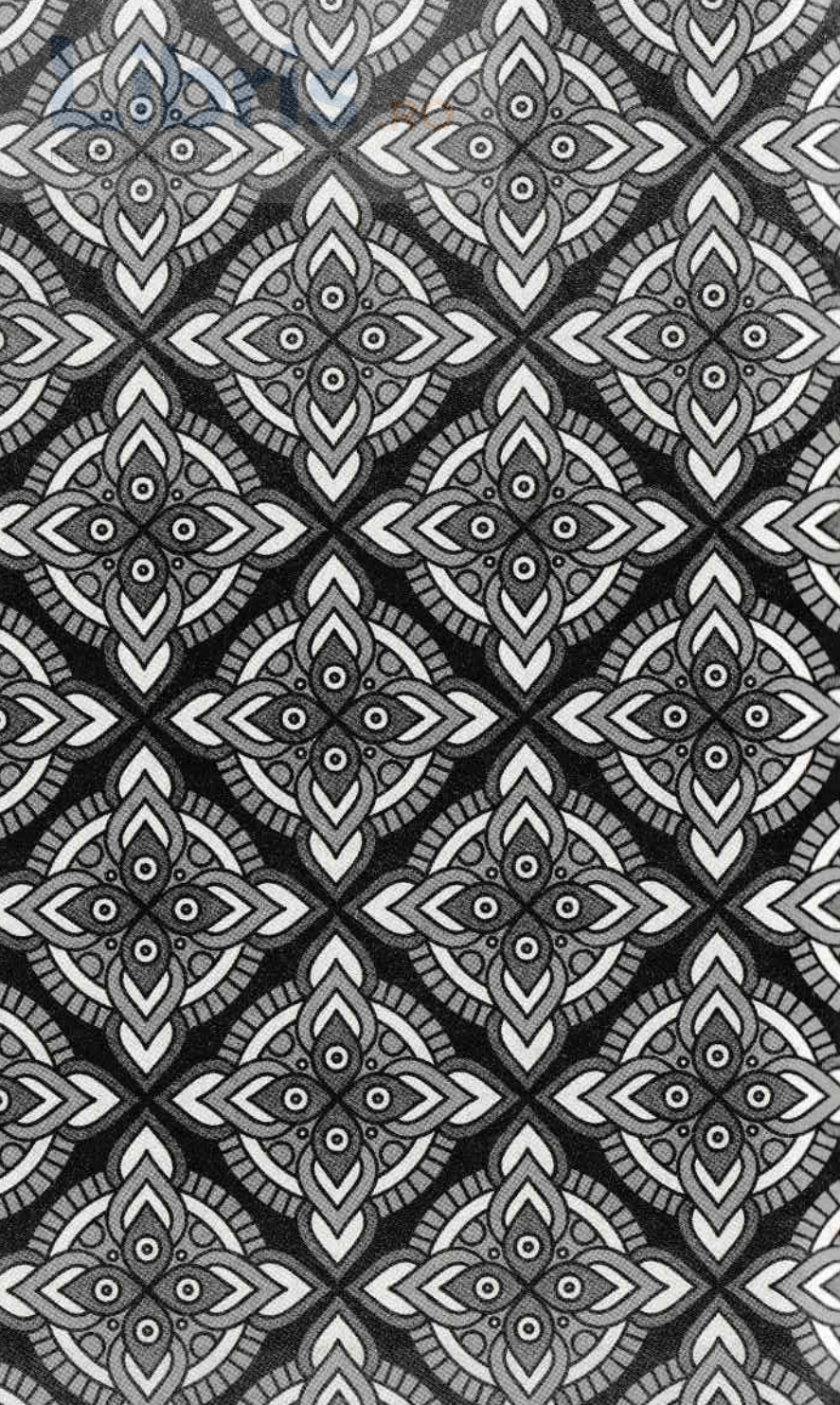
•
ARIPI FRÂNTE

Traducere din limba engleză:

ANA PRECUP

EDITURA HERALD

București

CUPRINS

Notă introductivă	5
O lacrimă și un zâmbet	13
Doi copii	16
Sălașul bogăției	18
Moartea unui poet este Viața sa	19
Criminalul	21
Cântecul Bogăției	23
Cântecul ploii	26
Poetul	28
Râs și lacrimi	30
Viziunea	33
Două dorințe	35
Ieri și astăzi	37
Lasă-mă, o, vină a mea	41
Frumusețea Morții	43
Vocea unui poet	48
Viața Dragostei	55
Cântecul valului	59

Pace	61
Câmpul de joacă al Dragostei	63
Orașul Morții	64
Văduva și fiul ei	67
Cântecul Sufletului	69
Cântecul florii	71
Cântecul Dragostei	72
Cântecul omului	73
Înainte Tronului Frumuseții	75
Chemarea unui îndrăgostit	78
Palatul și cocioaba	81
Zei pământului	83
Rătăcitorul	117
Straiele	120
Vulturul și ciocârlia	120
Cântecul de dragoste	122
Lacrimi și răs	123
La bălci	123
Cele două prințese	124
Pustnicul și animalele	125
Profetul și copilul	126
Perla	127
Trup și suflet	128
Regele	128
Pe nisip	132
Cele trei daruri	132
Pace și război	133
Dansatoarea	134
Cei doi îngeri păzitori	135
Statueta	136

Schimbul	137
Dragoste și ură	138
Nebunul	138
Broaștele	139
Legile și fabricarea lor	141
Ieri, azi și mâine	141
Filosoful și cizmarul	143
Câmpul din Zaad	143
Brăul de aur	145
Pământul roșu	146
Luna plină	146
Profetul pustnic	146
Vinul vechi, vechi	147
Cele două poeme	148
Doamna Ruth	149
Șoarecele și pisica	150
Blestemul	151
Rodiile	152
Un zeu și mai mulți zei	152
Ea, care era surdă	153
Căutarea	155
Sceptrul	156
Calea	157
Balena și fluturele	158
Umbra	158
Pace contagioasă	159
Șaptezeci	160
Să-l găsești pe Dumnezeu	160
Râul	161
Cei doi vânători	162
Satan	165

Aripi frânte

Durere mută	185
Mâna Destinului	190
Intrarea în Altar	193
Intrarea în Altar	196
Torța albă	201
Furtuna	203
Lacul de foc	214
Înaintea tronului morții	231
Între Hristos și Iștar	245
Sacrificiul	250
Salvatorul	259

Creația

Dumnezeu și-a luat suflet din el și l-a transformat în Frumusețe. Apoi a înzestrat-o cu toată grația și bunătatea. I-a dat cupa fericirii și i-a spus: „Nu bea din această cupă dacă nu uiți de trecut și de viitor, căci fericirea nu este decât prezentul.” Și i-a mai dat și cupa suferinței și i-a spus: „Bea din această cupă și vei înțelege sensul momentelor fugare de bucurie ale vieții, căci suferința este pretutindeni.”

Iar Dumnezeu i-a dat dragoste, care ar fi părăsit-o pentru totdeauna la primul freamăt al satisfacției lumești și blândețe, care ar fi dispărut la prima conștientizare a tânguiri.

Și i-a dat înțelepciune din ceruri, care să o conducă pe calea cea dreaptă, și a așezat-o în adâncul inimii ei. I-a mai dat și un ochi cu care să vadă nevăzutul și a sădit în ea afecțiunea și bunătatea pentru toate cele care există. A îmbrăcat-o cu veșmântul speranței, țesut de îngerii din ceruri în culorile curcubeului. Și a învăluit-o în umbra haosului, care este nașterea vieții și a luminii.

Apoi, Dumnezeu a luat foc din cuptorul urii, vânt uscat din deșertul ignoranței, fire de nisip ascuțite și tăioase de pe malul egoismului, pământ putred de sub picioarele vremii, le-a amestecat pe toate și a făcut Bărbatul. I-a dat Bărbatului o putere oarbă care se dezlănțuie și îl duce la nebunia ce nu se stinge decât în fața slăvirii dorinței. I-a dat viață, care este oglinda morții.

Iar apoi Dumnezeu a răs și a plâns. A simțit o dragoste și o milă covârșitoare pentru Bărbat și l-a luat sub oblăduirea Sa.

Doi copii

Un prinț stătea în balconul palatului său, vorbind unei mulțimi mari de oameni, care se adunase cu acel prilej și le spuse: „Lăsați-mă să aduc vouă și acestei țări norocoase cuvinte de laudă pentru nașterea unui nou prinț, care va duce mai departe numele familiei mele nobile și de care voi fi mândru. El este noul urmaș al unor strămoși mari și iluștri și de el depinde viitorul strălucitor al acestui regat. Cântați și vă bucurați!”

Vocea mulțimii, nespuse de fericită și plină de satisfacție, s-a auzit în văzduh ca un cântec de bucurie, întâmpinând noul tiran ce avea să le pună în jurul gâtului jugul opresiunii, asupra lui pe cei slabi cu aspră autoritate, exploatându-le trupurile și distrugându-le sufletele. Pentru acest destin oamenii cântau și beau, extaziați pentru noul Emir.

În același timp, un alt copil se năștea în același regat. În timp ce mulțimea îl glorifica pe cel puternic și se umilea prin cântece de slavă pentru un posibil despot, iar îngerii din ceruri plângeau pentru slăbiciunea și slugărnicia oamenilor, o femeie bolnavă era cuprinsă de gânduri. Trăia într-o colibă veche și părăsită și, zăcând pe patul tare, lângă copilul ei abia născut, înfășurat în scutece zdrențăroase, murea de foame. Era o tânără soție sărmană și nefericită, uitată de oameni; bărbatul ei căzuse în capcana morții pusă de asupra prințului, lăsând-o pe femeie singură, căreia Dumnezeu îi trimise, în acea noapte, un suflet mic care să-i țină tovărășie, dar care o împiedica să muncească pentru a-și câștiga traiul.

Când gloata s-a împrăștiat și liniștea s-a lăsat în împrejurimi, femeia plâpândă și-a așezat copilul în poală, s-a uitat în ochii lui și a început să plângă, de parcă îl boteza în lacrimi. Cu o voce slăbită i-a vorbit copilului: „De ce ai părăsit lumea spiritului și ai venit să împarți cu mine amarul vieții pământene? De ce ai lăsat îngerii și cerul nesfârșit și ai coborât pe tărâmul plin de suferință al oamenilor, unde bântuie agonia, asupra și egoismul? Nu am ce să-ți ofer, decât lacrimi; oare vei putea să te hrănești cu lacrimi în loc de lapte? Nu am haine de mătase cu care să te îmbrac; oare brațele mele goale și tremurânde te vor încălzi? Micile animale pasce pe pășune și se întorc în siguranță la adăpostul lor; iar păsările adună semințe și dorm liniștite între ramuri.

Dar tu, dragul meu, nu ai parte de o mamă iubitoare, ci de o cerșetoare.”

Apoi, a ridicat copilul la sânul ei alb și l-a strâns în brațe, ca și cum ar fi vrut să facă din cele două corpuri unul, ca înainte. Încet, și-a ridicat ochii arzând spre cer și a strigat: „Doamne! Ai milă de nefericiții mei semenii!”

În acel moment norii s-au risipit de pe fața lunii, ale cărei raze au pătruns prin acea colibă săracă și au căzut peste cele două cadavre.

Sălașul Bogăției

Inima mea obosită și-a luat adio de la mine și a plecat spre Sălașul Bogăției. Când a ajuns în acel oraș sfânt, pe care sufletul l-a binecuvântat și preaslăvit, a început să rătăcească, căci nu a găsit ce și-a închipuit întotdeauna că se află acolo. Orașul era lipsit de putere, bani și autoritate.

Iar inima mea i-a vorbit fiicei Dragostei și i-a spus: „O, Dragoste, unde pot găsi Mulțumirea? Am auzit că a venit aici, alături de tine.”

Iar fiica Dragostei i-a răspuns: „Mulțumirea a plecat deja în oraș ca să-și predice evanghelia, acolo unde lăcomia și corupția sunt stăpâne; noi nu avem nevoie de ea.”

Înavușirea nu tânjește după Mulțumire, căci este o aspirație pământească, iar dorințele ei sunt împlinite prin îmbrățișarea obiectelor, pe când Mulțumirea nu este simțită decât de inimă.

Sufletul nemuritor nu este niciodată mulțumit; caută mereu exaltare. Apoi, inima mea s-a îndreptat către Viața Frumuseții și a spus: „Tu ești toată cunoașterea; luminează-mi misterul Femeii.” Iar ea a răspuns: „O, inimă de om, femeia este propria ta reflexie și orice ești tu, este și ea; oriunde trăiești, trăiește și ea; ea este asemenea religiei, dacă nu este interpretată de ignorant, asemenea lunii, dacă nu este acoperită de nori și asemenea brizei, dacă nu este otrăvită cu impurități.”

Iar inima mea s-a îndreptat spre Cunoaștere, fiica Dragostei și a Frumuseții, și a spus: „Dă-mi înțelepciune, pentru a putea să o împărtășesc oamenilor.” Iar ea a răspuns: „Nu cere înțelepciune, ci mai degrabă bogăție, căci adevărata bogăție nu vine din afară, ci începe în Sfânta Sfintelor a vieții. Pe tine trebuie să te împarți oamenilor”.

Moartea unui poet este Viața sa

Aripile întunecate ale nopții au învăluit orașul peste care Natura își aruncase veșmântul alb și pur de zăpadă; oamenii au părăsit străzile și au intrat în case, căutând căldură, în timp ce vântul de miazănoapte suiera printre grădinile pustiite și aflate în contemplație. Acolo, la periferie, se afla o cocioabă veche, acoperită de zăpadă și care stătea să cadă. Într-un colț întunecat al acelei colibe era un pat sărăcăcios în care un tânăr zăcea pe moarte, privind fix la lumina palidă ce ieșea

din lampa de ulei și care pâlpâia din cauza vântului. El, un bărbat în floarea vârstei, care prevăzuse că ora liniștită a eliberării sale din cătușele vieții se apropia în grabă, aștepta cu recunoștință sosirea Morții, iar pe fața sa palidă apăru o urmă de speranță; pe figura sa, un zâmbet de tristețe, iar în ochii lui, iertare.

Era poetul care se stingea de foame în orașul celor bogați. A fost trimis în această lume pentru a învia inima oamenilor cu slovele sale măiestre și profunde. El, un suflet nobil, a fost trimis de Zeița Înțelegerii pentru a liniști și a mângâia sufletul omului. Dar, vai! Cu bucurie își lua adio de la pământul rece, fără să primească măcar un zâmbet de la cei care îl locuiesc.

Își dădea ultima suflare și nimeni nu se afla la căpătâiul său pentru a-i salva lampa de ulei, singurul lui tovarăș, și câteva pergamente pe care își însemnase simțămintele inimii. Sleit de puteri, și-a ridicat mâinile spre cer; și-a mișcat ochii, lipsit de nădejde, ca și cum ar fi vrut să pătrundă cu privirea tavanul, pentru a vedea stelele de dincolo de vălul de nori.

Și a spus: „Vino, prea frumoasă Moarte; sufletul meu tânjește după tine. Apropie-te de mine și desfă lanțurile vieții, căci sunt obosit a le mai târî după mine. Vino, dulce Moarte, și eliberează-mă de vecinii mei care mă privesc precum un străin, pentru că le-am descifrat graiul îngerilor. Grăbește-te, o, Moarte liniștită, și poartă-mă departe de această mulțime, care m-a părăsit în colțul întunecat al uitării, pentru că nu am fost slab

ca ei. Vino, blândă Moarte, și ia-mă sub aripile tale albe, căci semenii mei nu mă vor. Îmbrățișează-mă, o, Moarte, cu toată dragostea și mila; lasă-ți buzele să le atingă pe ale mele, care nu au simțit niciodată sărutul unei mame, nici atingerea obrazilor unei surori și nici grija degetelor unei iubite. Vino și ia-mă, prea iubita mea Moarte!

Atunci, la căpătâiul poetului muribund a apărut un înger de o frumusețe nepământească și divină, care ținea în mână o coroană de liliac. L-a îmbrățișat și i-a închis pleoapele, ca să nu mai vadă decât cu ochiul sufletului. Îngerul l-a sărutat profund, îndelung și delicat, lăsându-i pe buze un zâmbet etern de împlinire. Apoi cocioaba a rămas goală și nimic nu s-a mai păstrat, doar pergamentele și foile pe care poetul le împrăștiase cu amară zădărnici.

Sute de ani mai târziu, când oamenii din oraș s-au trezit din somnul bolnăvicios al ignoranței și au văzut zorile cunoașterii, au înălțat un monument în cea mai frumoasă grădină a orașului și au sărbătorit cu fast în fiecare an în onoarea poetului ale cărui scrieri îi eliberaseră. O, cât de crudă este ignoranța oamenilor!

Criminalul

Un tânăr bine legat la trup, dar slăbit din cauza foamei, stătea pe trotuar, întinzându-și mâna spre toți trecătorii, cerșind și repetând mereu același cântec al

vieții sale înfrânte, în timp ce suferea de foame și de umilință.

Când noaptea venea, buzele și limba sa erau pecet-luite, iar mâna îi era la fel de goală ca și stomacul.

S-a ridicat și a plecat din oraș; s-a așezat sub un copac și a început să plângă amarnic. Apoi și-a ridicat ochii nedumeriți spre cer, în timp ce foamea îl rodea pe dinăuntru și a spus: „O, Doamne, m-am dus la cel bogat să-i cer de lucru, dar m-a gonit pentru că sunt cerșetor; am bătut la ușa unei școli, dar alinarea mi-a fost refuzată, căci aveam mâna goală; am căutat să fac orice ca să îmi câștig pâinea, dat totul a fost în zadar. Disperat, m-am dus la cerșetori, iar când mai marii lor m-au văzut, au spus: „Este puternic, dar leneș, nu ar trebui să cerșească.”

„O, Doamne, a fost oare voia Ta că mama mi-a dat naștere, iar acum pământul mă redă Ție, înainte de vreme?”

Apoi privirea i s-a schimbat. S-a ridicat, iar în ochii săi licărea acum hotărârea. A luat o creangă groasă și grea dintr-un copac, a ascuțit-o și a îndreptat-o spre oraș strigând: „Am cerut pâine cu toată puterea vocii și am fost refuzat. Nu am putut să o obțin nici prin puterea mușchilor! Am cerut pâine în numele milei și al dragostei, dar oamenii nu mi-au dat atenție. O voi cere acum în numele diavolului!”

Anii care au trecut au făcut din tânăr un hoț, un criminal și un distrugător de suflete; îi zdrobea pe toți

cei care i se împotriveau; a adunat o avere fabuloasă, cu care s-a impus peste cei puternici. Era admirat de tovarășii săi, invidiat de alți hoți și temut de mulți.

Bogățiile pe care le adunase le depășeau pe cele ale Emirului, care l-a numit deputat al orașului – tristul proces a fost îndeplinit de guvernatori fără înțelepciune. Hoțiile s-au legalizat atunci; asuprirea era sprijinită de autoritate; nimicirea celor slabi a devenit obișnuință; mulțimea era lingușitoare și îl preamărea.

Și, astfel, prima atingere a egoismului omenesc îi transformă pe cei umili în criminali și pe fiii liniștiți în ucigași; astfel, lăcomia oamenilor crește și se întoarce împotriva umanității de mii de ori!

Cântecul Bogăției

Omul și cu mine suntem ca doi iubiți.
El mă dorește, iar eu tânjesc după el,
Dar, vai! Între noi a apărut o rivală
Care ne face nefericiți.
Este rea și calculată
Și este lipsită de farmec.
Numele ei este Înavuțirea.
Ne urmărește oriunde mergem
Și ne supraveghează ca o santinelă,
Aducând neliniște iubitului meu.

Întreb de iubitul meu în pădure,
Sub copaci, lângă lacuri.

Nu-l pot găsi, căci Înavuțirea
L-a dus în orașul strălucitor
Și l-a așezat pe tronul
Bogățiilor trecătoare și reci.

Îl chem cu vocea Cunoașterii
Și cu cântecul Înțelepciunii.
Dar el nu aude, căci Înavuțirea
L-a ademenit în temnița egoismului,
Unde avariția locuiește.

Îl caut pe câmpiile Mulțumirii,
Dar sunt singură,
Căci rivala mea
L-a închis în peștera nesațului și a lăcomiei
Și l-a închis acolo
Cu lanțuri dureroase de aur.

Îl chem în zori de zi, când Natura zâmbește,
Dar el nu mă aude, căci excesul
I-a închis ochii-i beți cu un somn adânc.

Îl ademenesc la apus, când Liniștea domnește
Și florile dorm. Dar el nu-mi răspunde,
Căci teama pentru ce va aduce ziua de mâine
Îi umbrește gândurile.

Este însetat să mă iubească;

Mă cheamă în tot ceea ce face.
Dar nu mă va găsi decât în faptele lui Dumnezeu.
Mă caută în edificiile gloriei lui,
Pe care le-a ridicat pe oasele altora;
Îmi șoptește dintre mormanele de aur și argint
Dar nu mă va găsi decât venind
În casa Simplității, pe care
Dumnezeu a construit-o
Acolo unde începe râul dragostei.

Dorește să mă sărute înaintea cuferelelor sale,
Dar buzele lui nu le vor atinge
niciodată pe ale mele,
Decât în bogăția brizei pure.

Mă roagă să împart cu el marea-i avere,
Dar n-am să abandonez Bogăția lui Dumnezeu;
N-am să mă lepăd de veșmântul frumuseții.

El caută înșelătoria drept cale;
Eu caut doar calea spre inima lui.
Își macină inima în celula-i îngustă;
Eu i-aș îmbogăți inima cu toată dragostea mea.

Iubitul meu a învățat cum să strige
Și să urla după dușmanul meu, Înavuțirea;
Eu l-aș învăța cum să verse din ochii sufletului său
Lacrimi de dragoste